

Hizb ut-Tahrirs

Ændringsmetode

(Autoriseret udgave)

Ummah Forlaget

For tryk, udgivelse og distribution
Postboks 135190
Beirut – Libanon

1. udgave:

24. Jumada Al-Awwal 1410 e.H.
December 1989 e.Kr.

2. udgave (autoriseret):

Shawwal 1430 e.H.
Oktober 2009 e.Kr.

Dette hæfte er udgivet af
Hizb ut-Tahrir

I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige

﴿قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي
وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾

”Sig: ‘Dette er min vej. Jeg kalder til Allah ud fra indsigt, jeg og de som følger mig. Allah være hævet over fejl! Jeg er ikke en af dem, som sætter andre ved Hans side’.”

[OQM. Yusuf, 12:108]

﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ
فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾

”Dette er Min vej, den rette. Følg den! Følg ikke de andre veje, for at I ikke må blive ført bort fra Hans vej. Dette har Han pålagt jer, for at I må blive gudfrygtige!”

[OQM. Al-An'am, 6:153]

I Allahs navn, Ar-Rahman, Ar-Rahim

Lovprist være Allah, verdens Herre. Må Allahs fred og velsignelser være med sendebuddenes mester og de gudfrygtiges leder, Muhammad, og med hans familie, *sahabah* og enhver, der kalder til hans budskab, overholder hans metode, følger hans vej, gør den islamiske verdensanskuelse til grundlag for sine tanker, halal og haram til målestok for sin adfærd og lader sharialovene styre sine handlinger og regulere sine udtalelser.

Kalifatets oprettelse: Muslimernes livssag i hele verden

Livssagen for muslimerne i hele verden er på ny at indføre styret med Allahs åbenbarede lov gennem oprettelsen af Kalifatet og indsættelsen af en kalif for muslimerne. Kaliffen bliver givet *bay'ah* (lydighedsløfte) for at implementere Allahs Bog (Koranen) og Allahs Sendebuds Sunna, at nedrive *kufr*-systemerne og udskifte dem med Islams love i implementeringen og gennemførelsen, at omdanne de islamiske lande til *dar al-Islam* (Islams hus) og samfundet i disse til et islamisk samfund, og at bringe Islam som et budskab til hele verden gennem det islamiske kald (*da'wah*) og jihad.

Målet, som alle sammenslutninger, partier og grupper, der bærer det islamiske kald, skal arbejde på at realisere, vil blive defineret ved at definere muslimernes livssag. Metoden, som disse skal følge for at realisere dette mål, bliver følgelig defineret.

For at forstå dette, skal man kende realiteten af muslimerne i dag, realiteten af de islamiske lande, realiteten af 'huset' ('*dar*') i de islamiske lan-

de (dvs. om de er *dar al-Islam* eller *dar al-kufr*) og realiteten af samfundet, i hvilket muslimerne lever i disse tider. Herefter skal man kende de sharialove, der angår alt dette, og kende den sharialov, der angår den foranstaltning, der skal træffes i relation til denne livssag:

1. Realiteten af muslimerne er, at de er domineret af en blanding af islamiske, vestlige, socialistiske, nationalistiske, patriotiske, regionalistiske og sekteriske tanker og følelser, til trods for at de er muslimer.

2. Realiteten af de islamiske lande, herunder de arabiske, er, at de alle – desværre – styres med *kufr*-systemer og *kufr*-love, med undtagelse af nogle islamiske love, såsom lovene vedrørende ægteskab, skilsmisse, familieforsørgelse, arv, faderskab og slægtskabsforhold og til hvilke, landene har dedikeret særskilte domstole, som de har benævnt sharia-domstole. Der findes også nogle andre sharialove, som bliver implementeret ved domstolene i nogle af muslimernes lande som Saudi Arabien og Iran.

3. Realiteten af 'huset', i hvilket muslimerne i hele verden lever i dag, er *dar al-kufr* og ikke *dar al-Islam*.

For at forstå denne realitet, er det nødvendigt at kende realiteten af *dar al-Islam* og *dar al-kufr* ifølge Sharia.

Dar al-Islam i den shariamæssige terminologi er det land, i hvilket der styres med Islams love, og hvis sikkerhed opretholdes ved Islam, dvs. ved muslimernes autoritet og beskyttelse indenlandsk og udenlandsk, selv om størstedelen af landets befolkning ikke er muslimer.

Dar al-kufr i den shariamæssige terminologi er det land, i hvilket der styres med *kufr*-love, og hvis sikkerhed ikke opretholdes ved Islam, dvs. ved muslimernes autoritet og beskyttelse, selv om størstedelen af landets befolkning er muslimer.

Det er derfor ikke selve landet eller indbyggerne, men lovene og sikkerheden, som tages i betragtning med hensyn til om landet er *dar al-Islam* eller *dar al-kufr*. Er landets love Islams love og bliver landets sikkerhed opretholdt af muslimerne, så er landet *dar al-Islam*. Er landets love *kufr*-love og bliver landets sikkerhed ikke opretholdt af muslimerne, så er landet *dar al-kufr* eller *dar al-harb* (krigens hus). Denne forståelse kommer af Sulaiman Bin Buraidahs hadith-beretning, som nævner:

... اذْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ ، فَإِنْ أَجَابُوكَ فَاقْبَلْ مِنْهُمْ وَكُفَّ عَنْهُمْ ، ثُمَّ اذْعُهُمْ إِلَى التَّحْوِيلِ مِنْ دَارِهِمْ إِلَى دَارِ الْمُهَاجِرِينَ ، وَأَخْبِرْهُمْ أَنََّّهُمْ إِنْ فَعَلُوا ذَلِكَ فَلَهُمْ مَا لِلْمُهَاجِرِينَ ، وَعَلَيْهِمْ مَا عَلَى الْمُهَاجِرِينَ

”... Kald dem til Islam! Hvis de imødekommer dig, så accepter det af dem og hold dig fra (at kæmpe mod) dem. Kald dem så til at flytte fra deres land til *dar al-muhajirin* (immigranternes land) og fortæl dem, at hvis de gør det, så vil de have de samme rettigheder som immigranterne og samme pligter som immigranterne.” [Muslim]

Betydningen af denne hadith er, at hvis de ikke flytter, så vil de ikke have samme rettigheder som immigranterne, dvs. som dem, der er i *dar al-Islam*.

Denne hadith viser forskellen på lovene for dem, der flytter til immigranternes land, og dem, som ikke flytter til immigranternes land. *Dar*

al-muhajirin var *dar al-Islam* under Profeten Muhammads ﷺ tid, og ethvert andet land var *dar al-kufr*.

Herfra er termerne *dar al-Islam* og *dar al-kufr*, eller *dar al-harb*, udledt. Tilføjelsen af ‘*dar*’ (‘hus’ eller land) til Islam, *kufr* eller *harb* er en tilføjelse til styret og autoriteten.

Heraf står det klart, at vurderingen af landet (som værende *dar al-Islam* eller *dar al-kufr*) er afhængig af autoritetens tilhørsforhold (til Islam eller *kufr*). Autoriteten afhænger af to forhold:

1. Varetagelsen af interesserne med bestemte love.
2. Magten, som beskytter borgerne og gennemfører lovene, dvs. sikkerheden.

Af dette kom, at de to nævnte betingelser var påkrævet.

Beviset på implementeringen af de islamiske love er derudover også Allahs ﷻ ord:

﴿وَمَنْ لَمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

“De, der ikke styrer med det, Allah har nedsendt, de er sandelig *kuffar* (ikke-muslimer).” [OQM. Al-Ma’idah, 5:44]

I hadith-beretningen, berettet via ‘Awf Bin Malik om de onde regenter (imamer), bliver der nævnt:

قيل يا رسول الله: أفلا ننايذهم بالسيف؟ فقال لا، ما أقاموا فيكم الصلاة

“O Allahs Sendebud! Skal vi ikke bekæmpe dem med sværdet? Derpå svarede Sendebuddet ﷺ: Nej, ikke så længe de opretholder *salah* iblandt jer.” [Muslim]

I hadith-beretningen af ‘Ubadah Bin Al-Samit om *bay’ah* bliver der nævnt:

وَأَنْ لَا تُنَازِعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ

”Og vi skal ikke strides med magthaverne om myndigheden, medmindre I ser åbenlys *kufir*, på hvilket I har et absolut bevis fra Allah.” [Al-Bukhari]

I hadith-beretningen hos Al-Tabarani bliver der nævnt:

كُفْرًا صَرَّاحًا

“Entydig *kufir*”

Disse hadith-beretninger viser, at det at styre med andet end Islams love forpligter at gribe til våben mod regenten. Dette er et bevis på, at implementeringen af Islam er en af betingelserne for *dar al-Islam*, og ellers bliver det en pligt at gribe til våben og føre kamp.

At det er en pligt, at sikkerheden skal opretholdes ved Islams sikkerhed, dvs. ved muslimernes autoritet, er også hentet fra Allahs ﷻ ord:

﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلاً﴾

“Allah vil aldrig tillade, at *kuffar* får autoritet over *mu'minin*.”
[OQM. Al-Nisa', 4:141]

Dette betyder, at det ikke er tilladt, at *kuffar* har autoritet over *mu'minin*, fordi hvis *kuffar* gives autoriteten, bringer det muslimernes sikkerhed i *kufns* hænder og ikke i Islams hænder.

Det skyldes også, at Allahs Sendebud ﷺ plejede at befale invasionen af hvert landområde, som ikke var underlagt muslimernes autoritet. Han ﷺ plejede at føre krig mod disse landområders folk, uanset om indbyggerne var muslimer eller ikke-muslimer. Beviset på dette er Profetens ﷺ forbud mod at dræbe indbyggerne i tilfælde af, at de var muslimer. Anas berettede:

كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا غزا قوماً لم يَغْزُ حتى يَصْبِحَ،
فإذا سمع أذاناً أمسك، وإذا لم يسمع أذاناً أغار بعد أن يَصْبِحَ

“Når Profeten ﷺ angreb et folk, plejede han ikke at angribe før om morgenen. Hørte han *adhan* (kald til bøn), angreb han ikke. Hørte han ikke *adhan*, angreb han efter daggry.” [Al-Bukhari]

Det blev berettet af 'Isam Al-Muzani via hans far, som sagde: Når Profeten ﷺ udsendte en militærekspedition, plejede han at sige:

إذا رأيتم مسلحاً، أو سمعتم منادياً فلا تقتلوا أحداً

“Hvis I ser en moske eller hører en muezzin (kalde til *salah*), så dræb ikke nogen.” [Musnad Ahmad]

Adhan og moskeen hører til Islams hellige symboler, hvilket viser, at det at landene er beboet af muslimer, ikke forhindrer landene fra at blive invaderet og ført krig imod. Dette betyder, at landene blev betragtet som *dar al-harb*, dvs. *dar al-kufr*, fordi de, til trods for at Islams hellige symboler var rejst, ikke var underlagt beskyttelsen fra Sendebuddets ﷺ autoritet, dvs. Islams autoritet og sikkerhed. Landene blev følgelig betragtet som *dar al-harb* og blev invaderet som enhver anden *dar al-harb* for at indlemme dem i *dar al-Islam*.

Det bliver dermed klart, at alle de islamiske lande i dag ikke opfylder betingelsen om Islams styre, selv om sikkerheden for det store flertal af disse lande er underlagt muslimernes sikkerhed og autoritet. Derfor betragtes disse lande – desværre – ikke som *dar al-Islam*, til trods for at de er islamiske lande, og til trods for at deres indbyggere er muslimer. Dette skyldes, at landet (*dar*) vurderes efter lovene og sikkerheden, og ikke efter selve landet og indbyggerne.

4. Realiteten af samfundet i de islamiske lande i dag er uislamisk. Dette skyldes, at et samfund består af individer, tanker, følelser og systemer. Et samfund består ikke blot af individer, således at man kan sige, at det er et islamisk samfund, ifald befolkningen er muslimer.

Samfundet er i virkeligheden en samling af mennesker med varige indbyrdes forhold. Er der ikke varige indbyrdes forhold mellem dem, vil de

blot udgøre en gruppe og ikke et samfund som rejsefæller på et skib, et fly eller en karavane.

For at der skal opstå et varigt forhold mellem mennesker, skal der være en forening om tanker, følelser og systemer blandt dem. Sker der ingen forening om disse tre elementer blandt dem, vil det varige forhold ikke opstå, og dermed vil de ikke udgøre noget samfund.

Et samfund består følgelig af mennesker, tanker, følelser og systemer, og alt efter disse vil samfundene være. Samfundene blandt menneskene er derfor forskellige fra hinanden alt efter forskelligheden af tankerne, følelserne og systemerne hos dem.

Samfundet i de islamiske lande er domineret af en blanding af tanker, følelser og systemer, til trods for at samfundets individer overvejende er muslimer. Det er derfor ikke underligt at finde tydelige modsætninger i tankerne og følelserne blandt muslimerne. Så samtidig med at muslimerne ønsker Islam (som levemåde), finder man dem acceptere en *kafir* (ikke-muslim) som regent, ligesom man finder dem tie om de *kufr*-systemer, som bliver implementeret over dem.

Og samtidig med at man ser muslimerne samle sig om Islams tilbagevenden, ser man dem holde fast ved det nationalistiske, regionalistiske og sekteriske aspekt.

Og samtidig med at muslimerne anser USA, England og Rusland som fjender, ser man dem søge hjælp hos disse stater, indgå i et loyalt venskab med dem og se frem til, at disse stater løser deres sager og problemer for dem.

Og samtidig med at muslimerne har *iman* på, at *mu'minin* er brødre, ser man dem knytte sig fanatisk til deres race og til deres lande. Så araberne knytter sig fanatisk til sin arabiske nationalisme, tyrkeren til sin tyrkiske nationalisme, perseren til sin persiske nationalisme, og endda irakeren til sit Irak, syrerer til sit Syrien og egypteren til sit Egypten osv., selv om alt dette modstrider Islams love.

Og samtidig med at muslimerne har *iman* på Islam, ser man dem kalde til demokrati, frihed, folkets suverænitet, socialisme og andre *kufr*-ideer, som strider mod Islams love fuldstændigt.

Derudover er der styreformers, økonomisystemer, undervisningssystemer, udenrigspolitikken og de civile love, som bliver implementeret over muslimerne i samtlige islamiske lande, *kufr*-systemer og *kufr*-love.

Dette gør samfundet i alle de islamiske lande til et ikke-islamisk samfund.

Af alt det førnævnte bliver det klart, at muslimerne i alle de islamiske lande, skønt de er muslimer, lever i et ikke-islamisk samfund, og at Islams lande, som de lever i, ikke er *dar al-Islam*.

Det bliver ligeledes klart, at muslimernes livssag – efter tilintetgørelsen af Kalifatet og fjernelsen af Islam fra at blive implementeret i livet, staten og samfundet – er på ny at implementere Islam i livet, staten og samfundet. Dette skal ske gennem oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af en kalif for muslimerne, som de giver *bay'ah* om at høre og adlyde ham på den forudsætning, at han styrer dem med Allahs Bog og Sendebuddets Sunna, tilintetgør *kufr*-lovene og *kufr*-systemerne og i

stedet indfører Islams love og systemer, omdanner de islamiske lande til *dar al-Islam* og omdanner samfundet i disse lande til et islamisk samfund, forener muslimernes lande under Kalifatet og bringer Islam som et budskab til hele verden gennem *da'wah* og jihad.

5. Sharialovene, som er relateret til muslimernes livssag, er de sharialove, som forpligter muslimerne at efterleve Islams love og at implementere og gennemføre dem i livet, staten og samfundet. Allah ﷻ siger:

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا، وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾

“Tag imod det, som Sendebuddet har bragt jer, og afhold jer fra det, som han har forbudt jer! Frygt Allah! Allah er hård til at straffe.” [OQM. Al-Hashr, 59:7]

Ordet 'det' (*ma* på arabisk) i dette vers er et generelt udtryk. Verset omfatter således pligten til at tage imod alt det, som Sendebuddet ﷺ har bragt, og pligten til at afholde sig fra alt det, som Sendebuddet ﷺ har forbudt.

Allah ﷻ siger også:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
وَاحْذَرُهُمْ أَنَّ يَفْتِنُواكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾

”Styr blandt dem med det, Allah har nedsendt, og følg ikke deres lyster, og tag dig i agt for dem, at de ikke lokker dig bort fra

noget af det, som Allah har nedsendt til dig.” [OQM. Al-Mai'dah, 5:49]

Dette er en befaling fra Allah ﷻ til Sit sendebud ﷺ og til muslimerne med pligten til at styre med alt det, Allah ﷻ har nedsendt, fordi ordet 'det' ('*ma'*) i koranverset er et generelt udtryk og omfatter således alle de love, Allah ﷻ har nedsendt.

Allah ﷻ siger også:

﴿وَمَنْ لَمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

“De, der ikke styrer med det, Allah har nedsendt, de er sandelig *kuffar*.” [OQM. Al-Ma'idah, 5:44]

Dvs. de, der ikke styrer med alt det, Allah har nedsendt, er *kuffar*, fordi ordet 'det' ('*ma'*) i verset er et generelt udtryk og omfatter således alt det, Allah ﷻ har nedsendt.

Af disse vers bliver det klart, at det er en pligt at styre med alt det, Allah har nedsendt, og siden dette ikke gør sig gældende i dag i alle muslimernes lande, bliver indførelsen af Islam på ny i livet, staten og samfundet muslimernes livssag.

6. Islam har befalet muslimerne at tage et standpunkt af liv eller død over for denne livssag. I en hadith berettet af Muslim via 'Awf bin Malik siger Allahs Sendebud ﷺ:

سَتَكُونُ أُمَّرَاءُ فَتَتَعَرَّفُونَ وَتُنَكِّرُونَ، فَمَنْ عَرَفَ بَرِيءًا، وَمَنْ أَنْكَرَ سَلِيمًا، وَلَكِنْ مِنْ رَضِيَ وَتَابَعَ.

قَالُوا: أَفَلَا نُقَاتِلُهُمْ؟ قَالَ: لَا، مَا صَلُّوا

”Der vil være emirer (regenter), hvor I vil anerkende en del og fordømme en del. Så den, der anerkender (det rette), vil være fritaget (for synd), og den der fordømmer (det slette) vil være i sikkerhed (for straf), men den, som viser tilfredshed og følger (dem, vil hverken være fritaget for synd eller i sikkerhed fra straf). De sagde: ”Skal vi så ikke bekæmpe dem?” Han ﷺ sagde: ”Nej, ikke så længe de opretholder *salah*.”

Al-Bukhari berettede en hadith via ‘Ubadah Bin Al-Samit, som sagde:

دَعَانَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَبَايَعَنَا ، فَقَالَ فِيمَا أَخَذَ عَلَيْنَا :
أَنْ بَايَعَنَا عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي مَنْشَطِنَا وَمَكْرَهِنَا ، وَعُسْرِنَا وَيُسْرِنَا ، وَأَثَرَةَ عَلَيْنَا ،
وَأَنْ لَا نُنَازِعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ

”Profeten ﷺ hidkaldte os, og vi gav ham *bay’ah*. Om hans betingelser til os, sagde han, at vi har givet *bay’ah* på basis af at høre og at adlyde under velvilje og modvilje, i modgang og medgang, at være uselviske og ikke at strides med magthaverne om myndigheden, medmindre I ser åbenlys *kufri*, på hvilket I har et absolut bevis fra Allah.”

Al-Tabarani berettede:

كُفْرًا صُرْحًا

“Entydig *kufri*”

At opretholde *salah* i ‘Awf Bin Maliks hadith taler tydeligt om at opretholde *deen* (Islam) ud fra at anvende delen som betegnelse for helheden (på arabisk), og det er en metonymi for at styre med Islam. Dette er en metonymi for at styre med Islam. Den “åbenlyse *kufr*”, der nævnes i ‘Ubadah Bin Al-Samits hadith er den tydelige *kufr* i regentens handlinger, dvs. det at han styrer med *kufr*-love.

Forståelsen af disse to hadith-beretninger er, at vi skal gribe til våben mod regenterne, hvis de ikke indfører Islams lov, og hvis de ikke fremviser Islams hellige symboler, og at vi skal bekæmpe dem, hvis de indfører et *kufr*-styre, og at vi skal strides med regenterne om myndigheden, hvis de udviser åbenlys *kufr*. At gribe til våben (*‘munabadha’*) mod dem betyder at bekæmpe dem for at fjerne dem fra styret for at genindføre styret med Islams love.

Med disse beviser står det dermed klart, at pligten til at styre med Islam og at forhindre, at der styres med *kufers* love, er blandt muslimernes livssager, som muslimerne er forpligtede til at tage til sig som et spørgsmål om liv eller død.

Oprettelsen af upolitiske sammenslutninger realiserer ikke pligten om Kalifatets oprettelse

Genoptagelsen af det islamiske liv betyder, at muslimerne på ny efterlever alle Islams love: trosartikler, andagter, moralforskrifter, transaktioner, styre-, økonomi-, social- og uddannelsessystemet, udenrigspolitikken over for andre befolkninger, nationer og stater, omdannelsen af muslimernes lande til *dar al-Islam* og omdannelsen af samfundet i disse lande til et islamisk samfund.

Genoptagelsen af det islamiske liv kan kun ske ved oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af en kalif for muslimerne; en kalif som gives *bay'ah* om at høre og adlyde ham på basis af Allahs ﷻ Bog og Sendebuddets ﷺ Sunna.

Arbejdet for genoptagelsen af det islamiske liv skal være et kollektivt arbejde, hvis det skal bære frugt. Det må ikke være et individuelt arbejde, fordi det individuelle arbejde ikke kan realisere målet, og fordi uanset hvor skarp og intelligent et individ måtte være, så kan et individ ikke realisere dette mål alene, men skal nødvendigvis arbejde med en gruppe. **Derfor skal arbejdet for oprettelsen af Kalifatet og genindførelsen af styret med Allahs ﷻ åbenbarede love være et kollektivt arbejde og i en sammenslutning, et parti eller en gruppe.**

Dette kollektive arbejde skal være politisk og må ikke være upolitisk. Dette skyldes, at oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af kaliffen er et politisk arbejde, og at implementeringen af Allahs ﷻ åbenbarede love ligeledes er et politisk arbejde, og kan ikke være andet end et politisk arbejde.

De sammenslutninger, som oprettes med upolitiske aktiviteter som formål, har intet at gøre med muslimernes livssag og kan heller ikke realisere målet, som muslimerne har pligt til at arbejde for at realisere, og som er oprettelsen af Kalifatet og indførelsen af styret med Allahs ﷻ åbenbarede love på ny. Eksempler på sådanne sammenslutninger er:

A) Sammenslutninger der har til formål at udføre “velgørende” aktiviteter

Der er sammenslutninger, der udfører “velgørende” aktiviteter som opførelsen af skoler og hospitaler, og som hjælper fattige, forældreløse og nødlidende. Skønt Islam har opfordret muslimerne til velgørelse, så har sådanne velgørende aktiviteter intet med muslimernes livssag at gøre og kan heller ikke realisere det mål, som muslimerne har pligt til at arbejde på at realisere. At sådanne sammenslutninger begrænser sig til sådanne aktiviteter betyder samtidig, at sammenslutningerne går væk fra at udføre det forpligtede arbejde på at indføre styret med Allahs åbenbarede love på ny.

Derudover betragtes en sammenslutnings vedvarende udførelse af “velgørende” aktiviteter som en vedvarende varetagelse af folks anliggender, hvilket hører til blandt statens opgaver og ikke blandt individernes eller gruppernes opgaver.

Midlertidige “velgørende” aktiviteter betragtes ikke som vedvarende varetagelse af folks affærer og er tilladte, og sharialovene har opfordret hertil, men de har dog ikke noget at gøre med muslimernes livssag.

B) Sammenslutninger der har til formål at kalde til andagter og overholdelsen af anbefalede handlinger.

Kaldet til andagter og overholdelsen af anbefalede handlinger er noget, Islam har opfordret til, fordi de er en del af Islam og en del af godheden, som Allah ﷻ har forpligtet muslimerne at kalde til, da Han ﷻ har sagt:

﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ﴾

“Lad der blandt jer være en gruppe, som kalder til det gode (Islam).” [OQM. Aal-'Imran, 3:104]

Kaldet til andagter og overholdelsen af anbefalede handlinger er en del af Islam, hvorimod kaldet (*da'wah*) skal være til Islam som helhed: trosartikler, andagter, moralforskrifter, transaktioner, styre-, økonomi-, social- og uddannelsessystemet, udenrigspolitikken og øvrige sharialove. At begrænse kaldet til andagter og anbefalede handlinger har intet med muslimernes livssag at gøre og kan ikke realisere målet, som muslimerne har pligt til at arbejde på at realisere.

At hengive sig til sådanne og lignende aktiviteter afleder den gruppe, som er beskæftiget hermed, fra det forpligtede arbejde, som Allah ﷻ har forpligtet muslimerne at udføre: Afskaffelsen af *kufr*-lovene og implementeringen af Islams love i livet, staten og samfundet på ny.

C) Foreninger der har til formål at forfatte islamiske bøger og udgive den islamiske kultur eller at prædike og vejlede.

At forfatte og udgive bøger inden for den islamiske kultur og at prædike og vejlede er prægtige aktiviteter, men er ikke vejen til at løse muslimernes livssag, at oprette Kalifatet eller at genindføre Islam i livet, staten og samfundet.

Hvis tanker ikke bæres politisk for at handle hermed og føre dem ud i livet, vil de forblive informationer i sindet og som akademiske tanker i bøgerne og i folks sind. De islamiske biblioteker er fyldt med titusinder af værdifulde og dyrebare værker inden for den islamiske kultur, men de er stillestående. Bliver disse tanker ikke båret politisk for at handle hermed og føre dem ud i livet, vil de forblive stillestående.

Universiteter specialiseret inden for undervisning i Islam og dens kultur som Al-Azhar, Al-Zaituna, Al-Najaf og andre universiteter underviser Islam og dens kultur teoretisk og akademisk, og ikke praktisk med henblik på implementering. Disse universiteter dimitterer hvert år tusinder af lærde, som ikke er andet end omvandrende bøger, fordi de har studeret Islam teoretisk, og ikke i et praktisk øjemed eller for at bære Islam eller for at føre Islam ud i livet, staten og samfundet.

Det er derfor ikke underligt, at disse lærde ikke gør sharialoven og Islams målestokke som halal- og haram-målestokken som grundlag for deres syn på livet, og som grundlag for deres handlinger og som grundlag for deres bedømmelse af hændelser og begivenheder.

Den dom, der gælder for disse sammenslutninger, der arbejder med forfattelse osv., gælder også for de sammenslutninger, der begrænser deres arbejde til interessen for Profetens ﷺ hadith-beretninger og auto-

riseringen heraf. Skønt disse handlinger er prægtige, så er de ikke handlinger til at oprette Kalifatet – muslimernes livssag.

D) Foreninger og sammenslutninger, der har til formål at påbyde det rette og at forbyde det slette.

At påbyde det rette (*ma'ruf*) og at forbyde det slette (*munkar*) er blandt de påbud, Allah ﷻ har pålagt muslimerne. Allah ﷻ siger:

﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

“Lad der blandt jer være en gruppe, som kalder til det gode (Islam), og som påbyder det rette og forbyder det slette, og disse er de succesrige.” [OQM. Aal-'Imran, 3:104]

At påbyde det rette og at forbyde det slette er en pligt over muslimerne i enhver henseende, uanset om Kalifatet findes eller ej, og uanset om Islams love er implementeret i styret og samfundet eller ej.

At påbyde rette og at forbyde det slette forekom i Profetens ﷺ tid, under de retsindige kaliffer efter ham ﷺ og under de efterfølgende kaliffer, og det forbliver med at være en pligt over muslimerne indtil dommedagen.

At påbyde det rette og at forbyde det slette er dog ikke vejen til oprettelsen af Kalifatet og indførelsen af Islam i livet, staten og samfundet på ny, selv om det er en del af arbejdet for genoptagelsen af det islamiske liv, fordi det indbefatter ansvarsdragelsen af regenterne og at påbyde

dem det rette og at forbyde dem det slette. Arbejdet for genoptagelsen af det islamiske liv er dog forskelligt fra arbejdet med at påbyde det rette og at forbyde det slette.

Det er nødvendigt at henlede opmærksomheden på, at der er forskel på handlingerne for at påbyde det rette og at forbyde det slette og på handlingerne for at fjerne det slette. Handlingerne for at påbyde det rette og at forbyde det slette er udelukkende begrænset til ordet, hvorimod handlingerne for at fjerne det slette ikke er begrænset til ordet, men kræver en stat, som implementerer sharialovene. At begrænse sig til at påbyde det rette og at forbyde det slette uden at arbejde på at frembringe den stat, som vil fjerne det slette, er ikke vejen til at løse muslimernes livssag.

Det er værd at nævne, at det at påbyde det rette og at forbyde det slette ikke må begrænses til den regerede foruden regenten. Det er endda mere pålagt i forbindelse med regenten. At stille regenten til regnskab er en vigtig sag i Islam. Profeten ﷺ har sagt:

إِنَّهُ سَتَكُونُ أُمَرَاءُ تَعْرِفُونَ وَتُنَكَّرُونَ ، فَمَنْ أَنْكَرَ فَقَدْ بَرِيَ ، وَمَنْ كَرِهَ فَقَدْ سَلِمَ ، وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ وَتَابَعَ

”Der vil være emirer (regenter), hvor I vil anerkende en del og fordømme en del. Så den, der fordømmer (deres uretfærdighed med ord og handling), vil være fritaget (for synd), og den afskyr (deres uretfærdighed i hjertet) vil være i sikkerhed (for straf), men den, som viser tilfredshed og følger (dem, vil hverken være fritaget for synd eller i sikkerhed for straf).” [Musnad Ahmad]

Det vil sige, at den, der afskyr det slette, skal ændre det, og den, som ikke magter at ændre det og fordømmer det med sit hjerte, vil være i sikkerhed for straf, men den, som viser tilfredshed med regenternes handlinger og følger dem heri med sine handlinger, vil hverken være fritaget for synd eller i sikkerhed for straf. Allahs Sendebud ﷺ sagde også:

سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَرَجُلٌ قَامَ إِلَى إِمَامٍ جَائِرٍ فَأَمَرَهُ وَنَهَاهُ فَقَتَلَهُ

“Martyrernes mester er Hamza Bin Abdul-Muttalib og en mand, der rejser sig over for en tyrannisk imam (regent) og påbyder ham (det rette) og forbyder ham (det slette) og så bliver dræbt af ham.” [Al-Hakim i Al-Mustadrak]

Allahs Sendebud ﷺ sagde også:

أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

“Den bedste form for jihad er et sandt ord sagt hos en tyrannisk regent.” [Al-Mu’jam Al-Kabir/Musnad Ahmad]

Sharia nøjedes ikke med den verbale ansvarsdragelse af regenten i *dar al-Islam*, hvis han erklærer åbenlys *kufr*, dvs. hvis han styrer med *kufr*-love eller tier om *kufr*s dominans i landet, som hvis kaliffen ophæver straffen for at bedrive utugt, begå tyveri, drikke alkohol eller en anden lov, som er kendt i *deen* ved nødvendighed (*ilm al-deen bi al-darural*). Sharia har i dette tilfælde pålagt den væbnede ansvarsdragelse af kaliffen, hvorfor det er en pligt at bekæmpe ham, gribe til våben mod ham og strides med ham om styret, så han afstår fra at styre med *kufr*-love. Afstår han

ikke fra at styre med *kufr*-love, skal der gribes til våben, og han skal bekæmpes for at blive fjernet fra styret, så sharialovene kan implementeres og gennemføres igen.

I hadith-beretningen fra Umm Salamah blev der nævnt:

... قالوا: يا رسول الله، أفلا نقاتلهم؟ قال: لا، ما صلّوا

**“... De sagde: O Allahs Sendebud! Skal vi ikke bekæmpe dem?”
Han ﷺ sagde: “Nej, ikke så længe de udfører *salah*.”**

I en anden beretning blev der nævnt:

... ألا نقاتلهم؟ قال: لا، ما صلّوا

“... Skal vi ikke bekæmpe dem?” Han ﷺ sagde: “Nej, ikke så længe de udfører *salah*.”

Og i hadith-beretningen fra ‘Awf Bin Malik blev der nævnt:

... قيل: يا رسول الله، أفلا ننايدهم بالسيف؟ فقال: لا، ما أقاموا فيكم الصلاة

“... Der blev sagt: O Allahs Sendebud! Skal vi ikke bekæmpe dem med sværdet?” Han ﷺ sagde: “Nej, ikke så længe de opretholder *salah* iblandt jer.”

Opretholdelsen af *salah* (bønnen) betyder indførelsen af alle Islams love i henhold til at udtrykke delen og mene helheden (ifølge en arabisk

metonymi). I hadith-beretningen fra ‘Ubadah Bin Al-Samit blev der nævnt:

... وَأَنْ لَا تُتَارَعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ

”... og vi skal ikke strides med magthaverne om myndigheden, medmindre I ser åbenlys *kufir*, på hvilket I har et absolut bevis fra Allah.” [Al-Bukhari]

I hadith-beretningen hos Al-Tabarani bliver der nævnt:

كُفْرًا صُرَاحًا

“Entydig *kufir*”

En beretning hos Ahmad lyder:

... مَا لَمْ يَأْمُرْكَ بِإِثْمٍ بَوَاحًا

“... så længe de ikke befaler dig til åbenlys synd.”

Alle disse hadith-beretninger viser, at det er en pligt at gribe til våben mod regenten og at bekæmpe ham, hvis han udviser åbenlys *kufir*, som vi har et absolut bevis på fra Allah ﷻ, dvs. hvis regenten styrer med *kufir*-love.

Dette gør sig gældende i tilfælde af, at landet er *dar al-Islam*, og at Islams love er implementeret, hvorefter regenten udviser åbenlys *kufr*, fordi hadith-beretningen fra ‘Ubadah Bin Al-Samit lyder:

إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا

“... medmindre I ser åbenlys *kufr*,”

og beretningen hos Al-Tabari lyder:

إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا صُرَاحًا

“... medmindre I ser entydig *kufr*,” dvs. at I ser den åbenlyse *kufr* og den entydige *kufr*, som I ikke så tidligere. Meningen er, at Islam var implementeret, hvorefter regenten lægger styret med den åbenlyse *kufrs* love og den entydige *kufrs* love for dagen.

Er landet derimod ikke *dar al-Islam*, og er Islams love ikke implementeret, så skal regenten, som regerer muslimerne i landet, fjernes gennem støtte (*musrah*) som en efterlevelse af Sendebuddet ﷺ i hans kurs for oprettelsen af Islams stat og implementeringen af Islams love.

E) Foreninger og sammenslutninger, som er baseret på at kalde til nobel moral for at reformere samfundet.

At kalde til nobel moral er et kald til det gode, som Allah ﷻ har befaleet muslimerne at kalde til. Dette kald til den noble moral er dog et kald til at handle efter en del af Islams love, og kaldet skal være til alle Islams

love for at handle efter dem og indføre dem i livet, staten og samfundet.

Kaldet til den noble moral er et kald til Sharias individuelle love, som angår individet, og er ikke et kald de almene love, som angår fællesskabet i staten, livet og samfundet.

Kaldet til den noble moral kan ikke føre til en forandring af samfundet eller ummaens oprejsning, fordi forandringen af samfundet sker gennem forandringen af tankerne og følelserne, som dominerer samfundet, og gennem forandringen af systemet, som implementeres i samfundet, dvs. ved forandringen af den almene skik, som hersker i samfundet. Dette skyldes, at samfundet udgøres af individer, tanker, følelser og systemer. Forandringen af samfundet sker derfor ved at forandre dets bestanddele, dvs. ved at forandre dets individer gennem forandringen af deres tanker og følelser og gennem forandringen af systemet, som implementeres i samfundet.

Kaldet til den noble moral fører heller ikke til ummaens oprejsning, fordi det er den intellektuelle højnelse, der fører til oprejsning. Et kig på Europa og USA viser, at de er oprejste, men deres oprejsning er ikke korrekt, fordi den korrekte oprejsning er den intellektuelle højnelse på det åndelige grundlag. På trods af at Europa og USA er oprejste, så er de ud fra en moralsk synsvinkel forfaldne, blottet for moralske værdier og lever som et kvæg- og dyresamfund.

At kalde til nobel moral er ikke et kald til løsningen af muslimernes livssag eller en metode til realiseringen af målet. Målet, som Allah ﷻ har forpligtet muslimerne at arbejde på at realisere, er oprettelsen af Kalifa-

tet og implementeringen af Islam i livet, staten og samfundet på ny, samt at bære Islam som et budskab til hele verden gennem *da'wah* og jihad.

Til trods for dette så er kaldet til den noble moral en del af kaldet til det gode, som Allah ﷻ har befalet muslimerne, men er som nævnt et kald til en del af Islams love, og så længe kaldet ikke er til implementeringen af alle Islams love, så vil det ikke løse muslimerne livssag.

Af alt dette bliver det klart, at løsningen på muslimerne livssag og opnåelsen af det sigte, som muslimerne er forpligtet til at efterstræbe, og det mål, som de er forpligtet til arbejde på at realisere, og som er oprettelsen af Kalifatet for på ny at implementere og gennemføre Islams love i livet, staten og samfundet samt at bære Islam som et budskab til hele verden gennem *da'wah* og jihad, alt dette forpligter muslimerne at oprette politiske sammenslutninger, der er baseret på den islamiske ide, og som arbejder politisk for at oprette Kalifatet og at genindføre styret med Allahs åbenbarede love.

Af denne grund blev Hizb ut-Tahrir til efter at have forstået denne livssag for muslimerne og forstået målet, som muslimerne er forpligtet til at arbejde på at realisere.

Oprettelsen af Hizb ut-Tahrir for at oprette Kalifatet

1. Hizb ut-Tahrirs opståen: Indtræffelsen af voldsomme rystelser i samfundet skaber en naturlig livlighed i ummaen. Resultatet er en fælles kollektiv fornemmelse mellem ummaens individer, og som fører til en intellektuel proces til undersøgelsen af årsagerne til og konsekvenserne af denne rystelse for at nå frem til en retningsløsning. Denne intellektuelle proces omfatter ummaens fortid, nutid og fremtid, befolkningers og nationers historie og midlerne til deres oprejsning i tillæg til sammenligninger og overvejelser af de foretrukne midler, indtil forstanden ud fra denne undersøgelse kommer til frem til kuren og løsningen.

Hvad muslimerne angår, så blev de i begyndelsen af det tyvende århundrede udsat for den voldsomste rystelse, som rystede dem, sønderrev deres lande, splittede deres samling, tilintetgjorde deres stat, Kalifatet, slukkede deres sjæl og fjernede Islam fra at blive implementeret i livet, staten og samfundet. Følgerne af dette var sønderrivningen Kalifatet i flere stater og entiteter, som i første omgang blev underkastet *kufr*-stateres direkte styre og senere underlagt styret af *kufr*-staternes agenter blandt muslimernes sønner samt indførelsen af *kufr*-systemer og *kufr*-love til implementering og gennemførelse i alle muslimernes lande.

Denne voldsomme rystelse, ”jordskælvet”, blev efterfulgt af en anden rystelse, hvor *kufr*-staterne og deres agenter blandt regenterne af de arabiske lande indgik en sammensværgelse, hvor Palæstina blev udsat for overgreb og jødernes stat, ”Israel”, oprettet heri.

Disse to rystelser havde en stærk påvirkning på muslimernes sjæl. Muslimerne begyndte så at arbejde på at redde sig selv. Adskillige islamiske

og uislamiske bevægelser opstod derpå som redningsforsøg, men var ude af stand til at befri muslimerne fra følgerne af disse to rædsomme rystelser.

Efter den anden rystelse opstod Hizb ut-Tahrir, efter at nogle muslimske individer – påvirket af den tilstand muslimerne var havnet i – begyndte at studere realiteten af den islamiske umma i nutiden og fortiden og at studere det, ummaen havde været igennem, udsat for og havnet og var havnet i, samt årsagerne til alt dette. De studerede også realiteten af muslimerne og realiteten af samfundet i de islamiske lande, ummaens forhold til regenterne i dette samfund og disse regenters forhold til ummaen. De studerede også de systemer og love, som disse regenter implementerede over ummaen, og de tanker og følelser, som dominerede muslimerne i deres samfund.

Derefter så de på alt dette i lyset af Islams love efter at have studeret disse love nøje og forstået deres realitet. De studerede derefter de bevægelser, som var opstået for at redde muslimerne, uanset om de var opstået på basis af Islam eller på basis af andet end Islam.

Af hele dette intensive studium kom de frem til en bestemt, tydelig og krystalklar ide, som de oprettede Hizb ut-Tahrir på grundlag af.

Efter dette studium kom Hizb ut-Tahrir frem til, at den islamiske ummas livssag er at implementere Islam i livet, staten og samfundet på ny og at bære Islam som budskab til hele verden gennem *da'wah* og jihad.

På grundlag heraf definerede Hizb ut-Tahrir sit mål til at være genoptagelsen af det islamiske liv og at bære den islamiske

da'wah. Partiet begyndte så at arbejde i ummaen for at realisere dette mål.

Da Hizb ut-Tahrir efter endt studium havde defineret muslimernes livssag og følgelig defineret det sigte, som det tilstræber, og det mål, som det arbejder på at realisere, **så kom partiet også frem til den metode, som skal følges for at nå frem til realiseringen af dette mål. Denne metode manifesterer sig i Sendebuddets ﷺ metode i hans kurs fra det tidspunkt, Allah ﷻ udsendte ham som sendebud, til han realiserede oprettelsen af den islamiske stat i Medina.**

2. Hizb ut-Tahrir er et politisk parti, hvis ideologi er Islam. Politik er partiets arbejde, og Islam er partiets ideologi. Partiet arbejder blandt og sammen med ummaen, så ummaen tager genindførelsen af Islam i livet, staten og samfundet som sin livssag, og for at lede ummaen til at oprette Kalifatet og genindføre styret med Allahs åbenbarede love.

Hizb ut-Tahrir er en politisk sammenslutning, der er baseret på den islamiske ide. Partiet er hverken en åndelig, præstelig, videnskabelig, uddannelsesmæssig eller velgørende sammenslutning. Den islamiske ide, som partiet er baseret på, og som er legemliggjort i alle dets individer, og som partiet kalder ummaen til, så ummaen kan handle efter den og bærer den sammen med partiet for at indføre den i livet, staten og samfundet, er sjælen for partiets legeme, partiets frø og livshemmelighed og båndet mellem partiets individer.

3. Hizb ut-Tahrirs arbejde er at bære det islamiske kald for at ændre realiteten af dette fordærvede samfund i muslimernes lande i dag og at omdanne det til et islamisk samfund. Det skal ske gennem ændringen af

de uislamiske tanker, som findes i samfundet, til islamiske tanker, så der opstår opinion om dem hos folk, og så disse islamiske tanker bliver rodfæstede opfattelser, som tilskynder folk til at implementere og efterleve dem. Det skal også ske gennem ændringen af de uislamiske følelser, som findes i samfundet, til islamiske følelser, som er tilfredse med det, Allah ﷻ og Sendebuddet ﷺ er tilfredse med, og bliver vrede over det, som gør Allah ﷻ og Sendebuddet ﷺ vrede. Ligeledes skal de bestående uislamiske forhold i samfundet ændres til islamiske forhold, som følger Islams love og behandlinger.

Disse aktiviteter, som partiet udfører, er politiske aktiviteter, da partiet med disse aktiviteter varetager folks anliggender ifølge Sharias love og behandlinger, fordi politik er at varetage folks anliggender med Islams love og behandlinger.

Det fremtrædende ved disse politiske aktiviteter, som partiet udfører, er kultiveringen af ummaen med den islamiske kultur for at sammensmelte ummaen med Islam og befri den fra falske verdensanskuelser, fejlagtige ideer, fordrejede opfattelser og fra at blive påvirket af *kufrs* ideer og anskuelser.

Fremtrædende ved disse politiske aktiviteter, som partiet udfører, er også det intellektuelle sammenstød, som manifesterer sig i kampen mod *kufr*-tankerne og *kufr*-systemerne og også i kampen mod de fejlagtige ideer, falske verdensanskuelser og fordrejede opfattelser, ved at opklare deres falskhed, fremvise deres fejlagtighed og opklare Islams holdning til dem.

Fremtrædende ved disse politiske aktiviteter, som partiet udfører, er også den politiske kamp, som manifesterer sig i kampen mod de *kufr*-stater, som har en påvirkning på eller en indflydelse i de islamiske lande. Den politiske kamp er til for at befri den islamiske umma fra disse *kufr*-staters dominans og indflydelse og for at udrydde deres intellektuelle, kulturelle, politiske og militære rødder og deres systemer fra alle muslimernes lande.

Denne politiske kamp manifesterer sig også i kampen mod regenterne i den islamiske verden, herunder den arabiske verden, og afsløringen af deres forræderier og sammensværgelser mod ummaen samt ansvarsdragelsen, kritikken og fjernelsen af dem for deres forsømmelse af udførelsen af deres pligter over for ummaen og af varetagelsen af ummaens anliggender, og for deres overtrædelse af Islams love og deres implementering af *kufr*-love.

Alle partiets aktiviteter er således politiske. Partiets aktiviteter er ikke uddannelsesmæssige, da partiet ikke er en skole. Partiets aktiviteter består heller ikke i prædiken og vejledning, men er udelukkende politiske, hvor Islams tanker, love og behandlinger bliver fremlagt for at handle efter dem og indføre dem i livet, staten og samfundet.

Partiet bærer Islam, så Islam alene bliver implementeret, og så Islams verdensanskuelse bliver fundamentet for staten, forfatningen og de øvrige love.

4. Hizb ut-Tahrirs mål: Hizb ut-Tahrirs mål er genoptagelsen af det islamiske liv og at bære den islamiske *da'wah*, dvs. at realisere løsningen på muslimernes livssag. Genoptagelsen af det islamiske liv betyder, at muslimerne igen vender tilbage til at leve et islamisk liv i *dar al-Islam* og i

et islamisk samfund, som domineres af de islamiske tanker og følelser, og i hvilket Islams systemer og love bliver implementeret, så alle livets anliggender i dette samfund følger sharialovene, og hvor livssynet er halal og haram, under en islamisk stat. Den islamiske stat er Kalifatet, hvor muslimerne udpeger en kalif og giver ham *bay'ah* om at høre og adlyde ham på betingelse af, at han regerer dem med Allahs ﷻ Bog og Sendebuddets ﷻ Sunna, samt at han bærer Islam til hele verden gennem *da'wah* og jihad.

Partiet tilsigter at oprejse den islamiske umma med den sande oprejsning gennem oplyst tænkning, som er bygget på den islamiske verdensanskuelse. Partiet stræber efter at bringe den islamiske umma tilbage til dens tidligere styrke og storhed, så den kan tage initiativet fra de andre stater, nationer og befolkninger og vende tilbage som den førende stat i verden, ligesom den var i fortiden, hvor den tog politisk vare på verden og dens anliggender ifølge Islams love.

Partiet tilsigter ligeledes at bære Islam som et budskab til hele verden og at lede ummaen i sammenstødet mod *kufri*, dens systemer og tanker, indtil Islam omfatter hele jorden.

5. Hizb ut-Tahrirs partikultur: Hizb ut-Tahrir nøjedes ikke med at være grundlagt på den islamiske ide på en generel måde. Partiet adopterede derimod detaljerede tanker, meninger og love efter undersøgelse, research og tænkning over ummaens realitet og den tilstand, den var havnet i, realiteten af samfundet i de islamiske lande samt realiteten af Sendebuddets ﷻ, de retsindige kaliffers og efterfølgernes tid, og ved at vende tilbage til Profetens ﷻ kurs og måde at bære *da'wah* på lige fra

budskabets begyndelse til den islamiske stats oprettelse i Medina, efterfulgt af en undersøgelse af hans ﷺ kurs i Medina, og ved at referere til Allahs Bog og Profetens Sunna og de heraf afledte *Ijma' Al-Sahabah* (*sahababs* enstemmighed) og *Qiyas* (analogi) og oplyst af *sahababs*, efterfølgerne og de *ijtihad*-kyndige imamers meninger.

Disse adopterede tanker, meninger og love er relateret til den islamiske ide og til metoden for gennemførelsen af denne ide. Disse tanker, meninger og love er udelukkende islamiske og indeholder hverken noget uislamisk eller er påvirket af noget uislamisk, men de er kun islamiske. Disse tanker, meninger og love bygger ikke på andet end Islams fundament (de juridiske lovgivningsprincipper) og tekster. Partiet har adopteret disse tanker, meninger og love på basis af bevisets styrke ifølge partiets egen *ijtihad* (juridiske udledning) og forståelse. Partiet anser derfor sine tanker, meninger og love for at være korrekte, men med mulighed for at kunne være forkerte.

Af disse tanker, meninger og love adopterede partiet det, som partiet havde brug for som parti, fordi for at et politisk parti kan være et parti, så skal det adoptere detaljer inden for ideen og metoden. Partiet adopterede i det omfang, som var nødvendigt for, at partiet kunne begive sig fremad i arbejdet for at genoptage det islamiske liv og at bære den islamiske *da'wah* gennem oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af kaliffen. Partiets adopterede tanker, meninger og love skulle også fremhæve, at Islam er en ideologi til livet og indeholder verdensanskuelsen og systemet, som behandler alle menneskets problemer i dette liv. Partiets adopterede tanker, meninger og love skulle også gøre partiet til et bestemt parti og udgøre båndet mellem partiets individer, og hvormed partiet bevarer sin enhed og enheden af tankerne i partiet. Partiet adop-

terede også tanker, meninger og love, så partiet kan samle ummaen om dem – fordi partiet betragter dem som korrekte – så ummaen kan tage dem til sig som sine egne tanker, meninger og love, som den handler efter og bærer med partiet for at indføre dem i livet, staten og samfundet.

Partiet har haft succes med at gøre disse tanker, meninger og love kendte for at være partiets tanker i den islamiske verden, herunder den arabiske verden, og endda også i alle verdens lande.

Partiet har inkluderet alle sine adopterede tanker, meninger og love i sine mange bøger og løbesedler, som partiet har udgivet og omdelt til folk.

6. Hizb ut-Tahrirs ændringsmetode, som partiet har adopteret for sin kurs og for sin måde at bære kaldet på for at realisere oprettelsen af Kalifatet, genindførelsen af styret med Allahs åbenbarede love og at bære Islam som et budskab til verden:

Partiet har i alt dette holdt sig til sharialoven og fulgt Sendebuddets ﷺ eksempel i hans kurs for oprettelsen af den islamiske stat, i hans måde at implementere og gennemføre sharialovene relateret til staten og samfundet på og i hans måde at bære *da'mab* på.

Dette skyldes, at Allah ﷻ har forpligtet muslimerne at overholde sharia-lovne, at følge Sendebuddets ﷺ eksempel og at tage imod alt det, som han ﷻ er kommet med fra Allah ﷻ.

Allah ﷻ siger:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾

I har et godt forbillede i Allahs Sendebud, for enhver, som sætter sit håb til Allah og den yderste dag og ihukommer Allah meget. [OQM. Al-Ahzab, 33:21]

﴿قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ﴾

Sig (o Muhammad): ”Hvis I elsker Allah, så følg mig, og Allah vil elske jer og tilgive jer jeres synder!” [OQM. Aal-’Imran, 3:31]

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾

“Tag imod det, som Sendebuddet har bragt jer, og afhold jer fra det, som han har forbudt jer!” [OQM. Al-Hashr, 59:7]

Der er også andre koranvers, som er beviser på, at det er en pligt at følge Sendebuddet ﷺ og hans eksempel og at tage imod hans bud.

Til trods for at partiet er klar over, at Sendebuddet ﷺ kaldte *kuffar* til Islam, og at vi i dag bærer kaldet til muslimer, så de kan overholde Islams love og arbejde sammen med os på at genindføre styret med Allahs love, så er vi dog også klar over, at muslimernes lande i dag – desværre – ikke anses for at være *dar al-Islam*, og at det samfund, muslimerne lever i, ikke er et islamisk samfund.

Partiets arbejde er derfor koncentreret om omdannelsen af de islamiske lande til *dar al-Islam* og omdannelsen af samfundet i disse lande til et islamisk samfund, ligesom Sendebuddet ﷺ arbejdede på at omdanne Mekka og andre områder til *dar al-Islam* og at omdanne *jabiliyyah*-samfundet (det præislamiske samfund) i disse områder til et islamisk samfund.

På grund af alt ovennævnte, har partiet i metoden for sin kurs og i måden, hvorpå partiet bærer kaldet, adopteret følgende overordnede linjer:

1. Partiet bærer kaldet som en efterkommelse af Allahs ﷻ ord:

﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

“Lad der blandt jer være en gruppe, som kalder til det gode (Islam), og som påbyder det rette og forbyder det slette, og disse er de succesrige.” [OQM. Aal-’Imran, 3:104]

Partiet bærer også kaldet som en udførelse af sharialoven, som forpligter muslimerne at handle efter Islams love og at bære dem, så de bliver implementeret og gennemført i livet, staten og samfundet.

Partiet bærer ikke blot kaldet for at udføre pligten, men for realiseringen af Kalifatet og indførelsen af styret med Allahs ﷻ åbenbarede love.

2. Partiet retter sig efter sharialoven som grundlag for alle sine handlinger og aktiviteter og som fundament for domsfældelsen på de forskellige ideologier, tanker, begivenheder og hændelser. Partiet tager halal og

haram som målestok for alle sine handlinger og aktiviteter. Partiet har *iman* på, at suveræniteten alene tilhører Islam og intet andet.

Partiet holder sig derfor til ærlighed, mod, klarhed og udfordring af alt, der modstrider Islam af ideologier, religioner, verdensanskuelser, tanker, opfattelser, systemer, sædvaner og traditioner, selv hvis partiet måtte blive udsat for tilhængernes repressalier og bekæmpelse. Partiet lefler ikke for nogen som helst på bekostning af Islam og siger heller ikke til tilhængerne af de uislamiske religioner, verdensanskuelser, ideologier, tanker og kald: Fortsæt med jeres overbevisning. Partiet opfordrer dem derimod til at forlade deres overbevisninger, da de er *kufr* og vildledning, og til at tage imod Islam, da den alene er sand. Partiet betragter derfor alt andet end Islam af religioner, som jødedommen og kristendommen, og af ideologier, som kommunisme, socialisme og kapitalisme, som *kufr*-religioner og *kufr*-ideologier. Partiet anser jøder, kristne og dem, som har *iman* på kapitalismen, kommunismen eller socialismen, som *kuffar*.

Partiet betragter kaldet til nationalisme, patriotisme, regionalisme og sekterisme som anliggender, Islam har forbudt.

Partiet anser det også for forbudt ifølge Islam for muslimerne at oprette eller tilslutte sig partier, som kalder til kapitalisme, socialisme, kommunisme, sekularisme, frimureri, nationalisme, patriotisme, sekterisme eller en hvilken som helst anden *deen* end Islam.

Partiet smigrer ikke og lefler ikke for regenterne og viser heller ikke loyalitet til dem og deres forfatninger og love med det argument, at dette vil være en hjælp til at bære *da'mah*. Dette skyldes, at det ikke er tilladt ifølge Sharia at nå frem til en pligt gennem haram. Partiet stiller

derimod disse regenter til regnskab, kritiserer dem hårdt og betragter deres implementerede systemer som *kufr*-systemer, som de har pligt til at fjerne og udskifte med Islams love. Partiet anser yderligere disse regenter som uretfærdige og oprørske, fordi de styrer med *kufr*-love, og de af dem, som benægter egnetheden af Islam eller en hvilken som helst lov i Islam, anser partiet som *kuffar*.

Partiet accepterer heller ikke at deltage i styret med disse regenter, da det er en deltagelse i et *kufr*-styre, hvilket er forbudt for muslimerne. Partiet accepterer heller ikke at hjælpe dem med at skabe økonomiske, uddannelsesmæssige, sociale eller moralske reformer, da denne hjælp er en støtte til og en grundfæstelse af disse tyranner og forlænger levetiden af deres fordærvede *kufr*-systemer. Partiet arbejder derimod på at afsætte disse regenter og at fjerne *kufr*-systemerne, som de implementerer over muslimerne, så Islams love på ny kan implementeres og gennemføres.

3. Partiet arbejder for den fuldkomne implementering af Islam med alle dens love, om end det er andagter, transaktioner, moralforskrifter eller systemer, og dette arbejde er en udførelse af Allahs ﷻ ord:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ﴾

“Styr blandt dem med det, Allah har nedsendt.” [OQM. Al-Ma'idah, 5:49]

Allah ﷻ siger også:

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾

“Tag imod det, som Sendebuddet har bragt jer, og afhold jer fra det, som han har forbudt jer!” [OQM. Al-Hashr, 59:7]

Ordet 'det' (*'ma'*) i begge koranvers er et generelt udtryk, der omfatter alt det, Allah ﷻ har nedsendt af love, og alt det, Sendebuddet ﷺ har bragt. Alt det, Allah ﷻ har nedsendt, skal derfor implementeres, og alt det, Sendebuddet ﷺ har bragt, skal tages. Der er ingen forskel på love, påbuddene eller forbuddene, da det er en pligt at implementere og gennemføre dem alle. Det er heller ikke tilladt at implementere nogle af Islams love og at efterlade de øvrige. Det er ligeledes ikke tilladt at implementere lovene gradvist, da vi har pligt til at overholde dem alle. Lovene skal implementeres fuldkomment og på én gang.

Når realiteten modstrider Islam, så er det ikke tilladt at overfortolke Islam, så den stemmer overens med realiteten, da dette er en fordrejelse af Islam. Det er tværtimod en pligt at ændre realiteten, så den stemmer overens med Islam og bliver reguleret af sharialovene.

4. På basis af Sendebuddets ﷺ levnedsløb i hans kurs fra den dag han ﷺ modtog Islams budskab til den dag, han ﷺ oprettede den islamiske stat, ændrede *dar al-kufr* til *dar al-Islam* og ændrede *jabilyyah*-samfundet til et islamisk samfund, har partiet defineret metoden for Profetens ﷺ kurs til tre faser:

Den første fase: Kultiveringsfasen, der har til formål at frembringe personer, som er overbevist om partiets ide og metode, for at danne partisammenslutningen.

Den anden fase: Vekselvirkningsfasen, hvor vekselvirkningen med ummaen finder sted med det formål at pålægge ummaen Islam, så ummaen tager Islam som sin sag og arbejder på at indføre Islam i livet, staten og samfundet.

Den tredje fase: Magtovertagelsesfasen, hvor magten tages og hele Islam implementeres fuldkomment og bæres som et budskab til hele verden.

- **Den første fase** er den stiftende fase, hvor (parti)kernen kom til, og hvor den første studiekreds blev dannet, efter at være kommet frem til ideen og metoden. Den første studiekreds begyndte derefter at kontakte individer fra ummaen og præsentere dem for ideen og metoden på individuelt plan.

Den, som tog imod kaldet, blev organiseret i studiekredse med henblik på koncentreret studering, så vedkommende kunne sammensmeltes med Islams tanker og love, som partiet havde adopteret, og blive en islamisk personlighed med en islamisk mentalitet, som får personen til at se på ideerne, hændelserne og begivenhederne ud fra en islamisk synsvinkel og fælde dom over disse i henhold til Islams halal- og haram-målestokke, og med en islamisk psyke, som får personen til at efterleve Islam i alle situationer, og som bliver tilfreds med det, som gør Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ tilfredse, og vred og ophidset over det, der gør Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ vrede, og begynde at bære *da'wah* til folk efter at have vekselvirket med Islam, fordi det studium, personen fik i studiekredsene er et praktisk og virkningsfuldt studium, dvs. et studium til at handle med i livet og bære videre til folk.

Når personen dette niveau, byder vedkommende sig selv og bliver en del af partiets sammenslutning. Allahs Sendebud ﷺ gjorde netop det samme i den første fase af *da'wah*, som varede tre år, hvor han kaldte folk til Islam på individuelt plan og tilbød dem, hvad Allah ﷻ havde sendt ham ﷺ. De, der tog imod Sendebuddets ﷺ kald og bekendte deres *iman* på ham (som profet) og på hans budskab, lod han hemmeligt slutte til sammen med ham på grundlag af denne *deen*. Profeten ﷺ var omhyggelig med at lære dem det af Islams budskab, Allah ﷻ havde sendt ham, og at recitere tidligere og nye åbenbaringer af Koranen, indtil de blev sammensmeltet med Islam. Sendebuddet ﷺ plejede at møde *mu'minin* i al hemmelighed og at kultivere dem på hemmelig vis på skjulte steder. De plejede også at udføre deres andagter i skjul. Sådan fortsatte det, indtil nyheden om Islam spredte sig i Mekka, og folk begyndte at tale om Islam, og flere trådte ind i Islam.

Under denne stiftende fase var partiets arbejde udelukkende begrænset til den kulturelle side. Partiet fokuserede sin opmærksomhed på at opbygge partikroppen, forøge medlemstallet og kultivere sine individer i sine studiekredse med sin adopterede kultur på en koncentreret måde. Partiet formåede derved at danne en partisammenslutning af mennesker, som var sammensmeltet med Islam, og som havde adopteret partiets tanker, som de vekselvirkede med og bar videre til folk.

Efter partiet havde formået at danne sin partisammenslutning, og efter samfundet havde fornemmet partiets eksistens og blev bekendt med partiets ide og kald, gik partiet over til anden fase.

- **Den anden fase** omfatter vekselvirkningen med ummaen for at pålægge ummaen Islam og få ummaen til at adoptere sin livssag. Dette

gøres ved at skabe en almen bevidsthed og opinion hos ummaen om Islams tanker og love, som partiet har adopteret, så ummaen tager dem til sig som sine egne tanker, handler efter dem og bærer dem videre for at frembringe dem i livet, og så ummaen kan bevæge sig med partiet i arbejdet for oprettelsen af Kalifatet og udpegelsen af en kalif for at genoptage det islamiske liv og at bære det islamiske kald til verden.

Under denne fase gik partiet over til at adressere masserne kollektivt. Partiet plejede under denne fase at udføre følgende aktiviteter:

1. Den koncentrerede kultivering i studiekredsene for individer for at udvikle partikroppen, forøge medlemstallet og frembringe islamiske personligheder, der er i stand til at bære *da'wab* og vove sig ud i det intellektuelle sammenstød og den politiske kamp.

2. Den kollektive kultivering af masserne i ummaen med Islams tanker og love, som partiet har adopteret, gennem moskektioner, seminarer og foredrag, på offentlige forsamlingssteder og i aviser, bøger og løbesedler. Hensigten hermed er at skabe den almene bevidsthed hos ummaen, vekselvirke med denne og sammensmelte ummaen med Islam, samt at skabe det folkelige grundlag ud af ummaen, så partiet kan lede ummaen til at oprette Kalifatet og at indføre styret med Allahs ﷻ åbenbarede love på ny.

3. Det intellektuelle sammenstød med *kufr*-verdensanskuelser, *kufr*-systemer og *kufr*-tanker, falske verdensanskuelser, fejlagtige ideer og fordrejede opfattelser ved at opklare deres falskhed, fejlagtighed og modsigelse til Islam. Formålet hermed er at befri ummaen fra dem og deres virkninger.

4. Den politiske kamp som manifesterer sig i følgende:

A) At bekæmpe *kufr*-kolonistaterne, som har dominans over eller indflydelse i de islamiske lande, at bekæmpe kolonialismen i alle dens intellektuelle, politiske, økonomiske og militære afskygninger, at afsløre kolonialismens planer og at skandalisere dens sammensværgelser. Formålet hermed er at befri ummaen fra kolonialismens dominans og ethvert spor på dens indflydelse.

B) At bekæmpe regenterne i de arabiske og islamiske lande, at afsløre dem, at stille dem til regnskab og at kritisere dem, hver gang de fratager ummaen dens rettigheder, tager let på deres pligter over for ummaen, forsømmer et af ummaens anliggender eller overtræder Islams love, samt at arbejde på at afskaffe deres styre, som er baseret på implementeringen af *kufr*-love og *kufr*-systemer, for derved at indføre Islams styre i stedet for.

5. Adopteringen af ummaens interesser og varetagelsen af ummaens anliggender i overensstemmelse med sharialovene.

Partiet har udført alt dette som en efterlevelse af Sendebuddets ﷺ handlinger fra den dag, han ﷺ fik åbenbaret verset, hvor Allah ﷻ siger:

﴿فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ﴾

“Forkynd åbent det, der bliver befaleet dig, og vend dig bort fra dem, der sætter andre ved Allahs side (*mushrikin*).” [OQM. Al-Hijr, 15:94]

Herefter meddelte Allahs Sendebud ﷺ det islamiske budskab åbent, kaldte Quraish til Safa-bjerget, fortalte dem, at han var en udsendt profet, og bad dem bekende deres *iman* på ham (som profet). Han ﷺ begyndte så at meddele sit kald til forsamlings såvel som individer. Han ﷺ konfronterede Quraish, deres guder, verdensanskuelser og tanker ved at opklare falskheden, fordærvet og fejlagtigheden i dem, og han ﷺ gik til angreb herpå og blotlagde fejlene herved, ligesom han ﷺ gik til angreb på alle de eksisterede verdensanskuelser og tanker. Koranversene blev løbende åbenbaret til ham herom og angreb Quraishs praksis med at tage *riba* (rente), den levende begravelse af nyfødte piger, svindlen med vægten og utugten. Versene angreb også Quraishs ledere og adelsmænd, latterliggjorde dem, deres forfædre og deres intellekt og skandaliserede deres sammensværgelser mod Sendebuddet ﷺ, hans kald og hans *sababab* ﷻ.

Under leveringen af sine tanker, i sin konfrontation mod andre tanker, andre politiske sammenslutninger og *kufr*-staterne, samt i sin ligefremme, åbne og udfordrende kamp mod regenterne, var partiet ikke hyklerisk, fedtende, smigrende eller leflende og foretrak ikke sin egen sikkerhed. Partiet udfordrede enhver, der overtrådte Islam og dens love, hvilket udsatte partiet for hård skade fra regenternes side, repressalier fra politiske sammenslutninger og aktivister for andre kald og nogle gange endda også fra masserne.

Partiet gjorde dette som en efterlevelse af Sendebuddets ﷺ eksempel. Profeten ﷺ kom med budskabet Islam til hele verden og var udfordrende, åben og overbevist om den sandhed, han kaldte til. Han ﷺ udfordrede *kufr* og dens tanker i hele verden og erklærede kamp mod

alle uden det mindste hensyn til sædvaner, traditioner, religioner, verdensanskuelser, regenter eller folkemasser. Profeten ﷺ tog ikke hensyn til andet end budskabet Islam. Han ﷺ indledte med at omtale og fremvise vrangsiderne ved Quraishs guder og udfordrede og latterliggjorde deres tro. Han ﷺ var ene mand, forsvarsløs og uden hjælpemidler, støtte eller våben. Det eneste, han havde, var hans dybe *iman* på budskabet Islam, som han var blevet udsendt med.

Til trods for at partiet i sin kurs forpligtede sig på at være ligefrem, åben og udfordrende, så begrænsede partiet sig dog her til politiske aktiviteter og gik ikke over til voldshandlinger mod regenterne, dem der stod i vejen for partiets kald eller dem, som skadede partiet. Dette skyldes, at partiet fulgte Sendebuddets ﷺ eksempel, som i Mekka begrænsede sig til at kalde. Sendebuddet ﷺ udførte ingen militære aktiviteter, før han emigrerede til Medina.

Da de, som gav Profeten ﷺ den anden *bay'ah* ved Al-'Aqabah, spurgte ham om tilladelse til at kæmpe mod Mina-folket med sværdet, svarede Sendebuddet ﷺ:

لم نؤمر بذلك بعد

“Vi er ikke blevet befalet dette endnu.” [Al-Tabaqat Al-Kubra]

Allah ﷻ bad Profeten ﷺ om at være udholdende over for skadesudøvelsen, ligesom de foregående sendebud havde været det. Allah ﷻ siger:

﴿وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَنَّهُمْ نَصَرْنَا﴾

“Sendebud før dig blev forkastet. De udholdt at blive forkastet og at blive skadet, indtil Vores hjælp kom til dem.” [OQM. Al-An’am, 6:34]

At søge støtte (*nusrah*)

Da samfundet og ummaen frøs fast over for partiet, vendte partiet igen tilbage til at studere Sendebuddets ﷺ levnedsløb for at søge vejledning herfra. Af dette studium kom Hizb ut-Tahrir frem til følgende:

1. Da Abu Talib døde, var Mekka-samfundet fastfrossent og lukket over for Sendebuddet ﷺ. Med Abu Talibs død blev Quraishs skadesudøvelse af Sendebuddet ﷺ hårdere til en grad, Quraish ikke kunne begære i hans onkel Abu Talibs levetid. Sendebuddets ﷺ beskyttelse blev nu skrøbeligere end i Abu Talibs dage. Allah ﷻ åbenbarede derefter til ham ﷺ, at han skulle præsentere sig for de arabiske stammer for at søge deres beskyttelse og støtte (*nusrah*) af ham, så han ﷺ i sikkerhed og under beskyttelse kunne meddele Allahs ﷻ budskab, som Allah ﷻ havde udsendt ham med. Ibn Kathir beretter i sit værk Al-Sirah via Ali Bin Abu Talib, som sagde: “Da Allah befalede Sit sendebud at præsentere sig for de arabiske stammer, gik han og jeg sammen med ham og Abu Bakr ud til Mina, indtil vi kom til en af de arabiske stammers forsamlinger.” Ibn Kathir berettede ligeledes via Ibn ‘Abbas via Al-’Abbas, som sagde: Allahs Sendebud ﷺ sagde til mig:

لا أرى لي عندك ولا عند أخيك مَنعة، فهل أنت مخرجي إلى السوق غداً حتى نقرّ في منازل قبائل الناس -وكانت مجمع العرب- قال: فقلت هذه كِنْدَةَ وَلَقَّهَا، وهي أفضل من يَحُجُّ من اليمن، وهذه منازل بكر بن وائل، وهذه منازل بني عامر بن صعصعة، فاختر لنفسك، قال: فبدأ بكندة فأتاهم

“Jeg finder ingen beskyttelse hos dig eller din bror. Vil du tage mig ud til markedet i morgen, så vi kan besøge stammernes lejre (samlingsstedet for de arabiske stammer).” Al-’Abbas sagde så:

”Dette er (stammen) Kinda og dens stammekreds, og de er det bedste folk, som valfarter fra Yemen. Dette er (stammen) Bakr Bin Wa’ils lejre, og dette er (stammen) Bani ‘Amer Bin Sa’sa’ahs lejre. Så vælg selv.” Al-’Abbas sagde: ”Så begyndte han først med Kinda og gik over til dem.”

2. Efter Allahs Sendebud ﷺ havde anmodet de stammer, han præsenterede sig for, om at bekende deres *iman* og tro på ham (som profet), så anmodede han stammerne om deres beskyttelse af ham, så han kunne meddele Allahs budskab, som Allah havde udsendt ham med. Samtlige tekster om Sendebuddets præsentation af sig selv for stammerne nævner, at han ﷺ gjorde krav på stammernes beskyttelse af ham og hans kald.

3. Kinda og Bani ‘Amer Bin Sa’sa’ahs krav om at overtage styret eller magten efter hans ﷺ død viser, at de forstod af Sendebuddets anmodning om deres beskyttelse af og støtte til ham, at han ønskede at oprette en stat og et styre iblandt dem. Dette var grunden til, at de krævede af Profeten ﷺ, at styret eller magten efter hans død skulle tilfalde dem, hvis de skulle støtte ham.

4. Medina-folkets støtte til Profeten ﷺ og hans indgåelse af den anden *bay’ah* ved Al-’Aqaba med dem, samt hans oprettelse af staten lige så snart han ankom til Medina, viser med al tydelighed, at Profetens ﷺ formål med at søge beskyttelse og støtte var oprettelsen af en islamisk stat, hvor Islams love kunne blive implementeret.

5. Af dette studium kom partiet frem til, at arbejdet med at søge støtte (*nusrah*) er forskellig fra kultiveringsarbejdet i første fase og forskellig

fra vekselvirkningsarbejdet i anden fase, selv om arbejdet med at søge støtte fandt sted i anden fase, som er vekselvirkningsfasen. At søge støtte er også en del af metoden, som det er en pligt at følge, når samfundet fryser fast over for dem, der bærer *da'wah*, og når skadesudøvelsen mod dem bliver hård.

Partiet tilføjede derfor arbejdet med at søge støtte til de aktiviteter, som partiet udfører, og begyndte så at søge støtte af dem, der besidder kunnen til at give den. Hizb ut-Tahrir har to formål med at søge støtte:

1: At få beskyttelse, så partiet kan fortsætte med at bære kaldet i sikkerhed.

2: At nå til styret for at oprette Kalifatet og genindføre styret med Allahs åbenbarede love i livet, staten og samfundet.

Mens partiet udførte aktiviteterne med at søge støtte, fortsatte partiet alle sine sædvanlige aktiviteter som den koncentrerede kultivering i studiekredse, den kollektive kultivering og fokuseringen på ummaen for at pålægge den Islam og at skabe opinion hos den, bekæmpelsen af *kufr*-kolonistaterne, afsløringen af deres planer og skandaliseringen af deres sammensværgelser, bekæmpelsen af regenterne, adopteringen af ummaens interesser og varetagelsen af dens anliggender. Hizb ut-Tahrir vil fortsætte med dette i håb om, at Allah ﷻ tildeler partiet og den islamiske umma triumfen, sejren og succesen, hvormed den tredje fase indtræder, hvor det retsindige Kalifat oprettes. Og til den tid vil *mu'minin* fryde sig over sejren fra Allah ﷻ.

- **Tredje fase** er fasen for overtagelsen af styret gennem ummaen og gennem aktiviteterne med at søge støtte (*nusrab*), hvor den fuldkomne, og ikke delvise, implementering af Islam finder sted. Her indleder partiet den praktiske rolle, som er årsagen til partiets opståen. Kalifatet bliver oprettet, varetager samfundets tænkning og fornemmelse og implementerer Islam i muslimernes liv på omvæltende vis, hvor gradvis implementering ikke accepteres, uanset omstændighederne. Kalifatet vil ligeledes bære den islamiske *da'wah* til verden gennem jihad.

Det hører til Allahs ﷻ gunst over for os og menneskene, at der nu findes en opinion om Islam, som nu er blevet ummaens håb for frelse. Ordet Kalifatet bliver nu gentaget af alle efter en tid, hvor det ikke blev nævnt. Oprettelsen af Kalifatet og genindførelsen af styret med Allahs ﷻ åbenbarede love er nu blevet alle muslimernes ønske.

Vi beder Allah ﷻ gøre vores bestræbelser succesfulde, forsyne os med Sin hjælp, støtte os med Sine engle, frelse *mu'minin*, bære os med en grundfæstet og stærk sejr fra Sig, gøre os i stand til at oprette Kalifatet og at udpege en kalif for muslimerne; en kalif vi giver *bay'ah* om at høre og adlyde ham på betingelse af, at han regerer os med Allahs Bog og Sendebuddets Sunna, gør en ende på de gældende *kufr*-systemer i muslimernes lande, samler muslimerne under Kalifatets fane og forener muslimernes lande under Kalifatet. Allah er i stand til at gøre, hvad Han vil.

Vores sidste bøn er:

Al taknemmelighed tilkommer Allah, verdenernes Herre